

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124254654
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124254654.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zast: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 811 04 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 714,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 51C/68/2024-142 zo dňa 2.12.2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
II. Žalobca **m á** proti žalovanému **p r á v o** na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 549,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 549,77 eur od 31.10.2023 do zaplatenia, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie mal zo zmluvy o prenájme vozidla č. 511/2024 zo dňa 25.08.2023 preukázané, že žalobca ako prenajímateľ a poškodený ako nájomca sa dohodli na nájme motorového vozidla zn. HYUNDAI i30 CW, EČV: A. XXX B. od 25.08.2023 do 22.09.2023 so zmluvným nájomným 50 eur/deň. Žalobca vystavil poškodenému dňa 21.09.2023 faktúru č. 230553, splatnú dňa 06.10.2023 na sumu 1.449,77 eur za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy, za obdobie od 25.08.2023 do 22.09.2023. Poškodený ako postupca na žalobcu ako postupníka postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 za odplatu svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.449,77 eur z titulu poistného plnenia, ktorá odplata zodpovedá sume 1.449,77 eur z titulu faktúry č. 230553. Podľa čl. 5 zmluvy, vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo), sa podpisom zmluvy započítali, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Poškodený oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky listom zo dňa 22.09.2023. Z Dotazníka pre poškodeného k škodovej udalosti č. 9571830615 vyhotoveného na tlačive žalovaného a podpísaného dňa 22.9.2023 vyplýva, že dôvodom zapožičania vozidla bola jeho potreba pre cesty do a z práce na trase C.– D. a na súkromné účely ZA kraj. Po nehode poškodené vozidlo poškodený nevyužíval. Zároveň uviedol, že nie je držiteľom viacerých vozidiel. Vozidlo odovzdal do KIA ČADCA – doprava a služby dňa 25.07.2023. Náhradné vozidlo si prevzal v KIA ČADCA a vrátil ho 22.09.2023, pričom jeho vozidlo je v servise (č. I. 10 spisu). Súčasťou dotazníka je aj Čestné prehlásenie

podpísané poškodeným dňa 22.9.2023, ktorým poškodený čestne prehlásil, že uvedené informácie sú pravdivé, úplné, nezamlčal žiadnu skutočnosť týkajúcu sa škodovej udalosti (č. l. 10 rub spisu). Podľa oznámenia o poistnom plnení zo dňa 16.10.2023 žalovaný náklady na prenájom náhradného vozidla priznal za 20 dní zapožičania, v ktorej dobe je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami ako aj čas súvisiaci s prestojmi zo strany poisťovne. Ďalej je konštatovaná neprimeraná sadzba na náhradné vozidlo a upravená žalovaným na sumu 45,- Eur/deň s DPH. Z uvedeného dôvodu poistné plnenie priznal žalobcovi vo výške 900,-Eur, ktoré poukázal na účet spoločnosti SetCar sk, a.s. (č. l. 14 rub- 15 spisu). Z faktúry vystavenej spoločnosťou Doprava a služby K&T spol. s.r.o. zo dňa 10.10.2023 s dátumom splatnosti 20.10.2023 vyplýva, že táto si voči poškodenému fakturovala sumu 5.501,09 eur s DPH za opravu poškodeného vozidla. Zo zákazkového listu vystaveného uvedenou spoločnosťou vyplýva, že vozidlo bolo prevzaté do opravy dňa 25.07.2023 (č. l. 8 rub – 9 rub spisu). Žalovaný predložil Cenník autopožičovne AUTO ŽILINA, podľa ktorého cena prenájmu automobilu Škoda Scala, r. v. 2001, cena za nájom od 16-20 dní predstavuje 33 eur a cenník spoločnosti RAI, podľa ktorého automobil Škoda Scala prenájma pri nájme 11- 17 dní vo výške 27 eur/deň (č. l. 28 spisu). Zároveň predložil vytlačенý článok z internetovej stránky žalobcu s nadpisom Prenájom auta po dopravnej nehode bez Vašej finančnej účasti (č. l. 47-54 spisu). Žalobca predložil výtlačok z internetovej stránky spoločnosti AUTO Žilina, z ktorej vyplýva, že pri prenájme automobilu sa platí depozit vopred a zároveň pristavenie vozidla je zadarmo iba v rámci Žiliny (č. l. 35 spisu), ako aj z internetovej stránky požičovne RAI so zoznamom poplatkov (č. l. 36 spisu) a depozitov (č. l. 37 spisu).

3. Po citácii ustanovení § 442 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 6 a 7, § 11 ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., súd prvej inštancie konštatoval, že dňa 22.06.2023 došlo k dopravnej nehode vo C., pričom v dôsledku tejto nehody došlo k vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Poškodený si od žalobcu prenajal náhradné motorové vozidlo počas trvania opravy jeho vlastného vozidla poškodeného poistencom žalovaného. Na základe zmluvy o prenájme zo dňa 25.8.2023 poškodený užíval vozidlo HYUNDAI i30CW, EČV: A. XXX B. v rozsahu 29 dní nájmu, a to v období od 25.8.2023 do 22.9.2023, pričom nájom skončil dňa 22.9.2023.

4. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, nakoľko zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22.9.2023 uzavretou medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky vo výške 1.449,77 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona o PZP na náhradu účelne vynaložených nákladov na užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 22.06.2023 na vozidle poškodeného. Pohľadávka, ktorá je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, je vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky v bode 1 dostatočne určitým spôsobom. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou a to z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001. Predmetom zmluvy tak bola pohľadávka z titulu poistného plnenia, ktorého súčasťou bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli na odplatnom postúpení uvedenej pohľadávky a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy faktúry č. 230553, t.j. vo výške 1.449,77 eur. V bode 5 zmluvy sa strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov (t.j. nároku na zaplatenie faktúry z titulu nájomného za užívanie náhradného vozidla a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky) a to okamihom podpisu zmluvy, pričom postupník si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Skutočnosť, že poškodený priamo neplnil svoj záväzok z nájomného žalobcovi, ale tento uhradil jeho započítaním oproti pohľadávke žalobcu voči poškodenému z titulu odplaty za postúpenie pohľadávky, podľa názoru súdu prvej inštancie nemá dopad na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody, a to s poukazom na skutočnosť, že započítanie je jedným zo spôsobov zániku záväzku. K namietanému zániku pohľadávok súd prevej inštancie dodal, že v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka k zániku dochádza v tom okamihu, kedy sa vzájomne splatné pohľadávky stretnú, započítanie nenastáva už touto skutočnosťou, ale až prejavom vôle dlžníka, že právo na započítanie využíva, čo je práve prípad danej veci. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany poškodeného k úhrade faktúry č. 230553 došlo. V zmluve bolo dojednané odplatné postúpenie nároku na poistné plnenie s tým, že medzi zmluvnými stranami došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky. Započítanie sa netýkalo samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky.

Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky tak mala spôsobilý predmet postúpenia, išlo o platný právny úkon. Pokiaľ teda došlo k započítaniu, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Vzájomne započítanie pohľadávok podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.9.2023 má z ekonomického hľadiska charakter plnenia. Na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného a žalobca je oprávnený túto uplatňovať priamo voči poisťovni, t.j. žalovanému, ktorý je tak v spore pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2022 zo dňa 23.08.2023, súd poukazuje na to, že išlo o úplne odlišný prípad, iný skutkový stav, odlišný predmet sporu, ktorého závery nemožno vzťahovať aj na daný spor.

5. Rovnako pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu, táto je na strane žalovaného daná. Pasívna vecná legitimitácia žalovaného vyplýva priamo z § 15 ods. 1 zákona o PZP nesporne vyplýva zo skutočnosti, že poškodený bol v rozhodnom čase poistený u žalovaného, čo v priebehu sporu samotný žalovaný nenamietal, a tak to súd považuje za nesporné. Okrem toho súd prvej inštancie poznamenal, že žalovanému bolo preukázateľne oznámené postúpenie pohľadávky z poškodeného na žalobcu, nakoľko žalovaný plnil sumu 900 eur priamo žalobcovi, čo vyplýva z oznámenia o poistnom plnení.

6. V zmysle ustálenej súdnej praxe škodca je povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Zaplatením požičovného sa zmenší majetkový stav poškodeného. Škodou je požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. Aplikácia zákona o cestovných náhradách pri určovaní výšky náhrady za nájom je vylúčená (R7/1992, R5/1978, R71/1971, R12/1991). Skutočná škoda, ktorá poškodenému v dôsledku poistnej udalosti vznikla, predstavuje nájomné za prenajaté osobné motorové vozidlo poškodeným. Hmotnoprávnym základom uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy je nárok poškodeného na náhradu škody voči žalovanému ako poisťovateľovi z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Škoda sa v tomto prípade odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného používať havarované vozidlo počas doby opravy a spočíva v znížení majetkového stavu poškodeného, ktorý vynaložil vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať po určitú dobu v dôsledku poškodenia. Majetkový stav poškodeného sa znižuje tým, že poškodený náklady na prenájom náhradného vozidla vynaloží a škoda tak vzniká zaplatením nákladov na požičané náhradné vozidlo. V danom prípade vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodený sa v dôsledku poistnej udalosti zavinenej škodcom – poisťovňou žalovaného dostal do situácie, že si bol nútený prenajať náhradné vozidlo. Súd mal preukázané, že v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou poškodený užíval prenajaté vozidlo. Nebyť poškodenia vozidla, ku ktorému došlo pri nehode, poškodený by nemusel vyhľadať autoservis a dať si vozidlo opraviť, ale mohol svoje vlastné vozidlo užívať. Keďže však bol nútený dať vozidlo do opravy v autoservise, počas tejto doby si prenajal náhradné vozidlo, pričom z Dotazníka pre poškodeného vyplýva, že prenájom náhradného vozidla počas tejto doby bol pre neho nevyhnutný z dôvodu, že nie je vlastníkom iného vozidla a náhradné vozidlo potreboval na cestu do zamestnania a na súkromné účely. Ako aj sám žalovaný poukázal, poškodený nemal náhradné vozidlo v nájme počas celej doby opravy, preto sú poukazy žalovaného na ust. § 415 OZ irelevantné, pretože z konania poškodeného je zrejmé, že tento nájom náhradného vozidla nenavýšoval. Pri posudzovaní účelnosti a dôvodnosti nákladov aj z hľadiska časového rozsahu ich vyjadrenia je namieste zohľadňovať predovšetkým okolnosť skutočného obmedzenia poškodeného v možnosti užívať svoje motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, toto v konaní neuniesol vo vzťahu k nim svojvoľne krátenej dĺžke doby nájmu. Je nesporné, že pri každej oprave automobilu sú určité špecifiká, prinajmenšom nie je možné žiadať od autoservisu, aby mal k dispozícii na sklade náhradné diely na všetky motorové vozidlá, ktoré má opravovať a nemožno paušálne a všeobecne podľa typu vozidla a zaznamenaného poškodenia určiť dĺžku opravy vozidla, ktorá by bola primeraná. Je potrebné vziať do úvahy a to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu.

7. V prejednávacom prípade nebolo podľa okresného súdu ani preukázané, že by došlo k

prerušení príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období jeho zapožičania) inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného či tretieho subjektu (napr. servisu). Navyše poškodený ukončil nájom náhradného vozidla ešte pred dokončením samotnej opravy a odovzdaním jeho vlastného vozidla z autoservisu.

8. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného

vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 25.7.2023 do 10.10.2023. Vzhľadom k tomu, že poškodený si prenajal náhradné vozidlo nie počas celej uvedenej doby zotrvania svojho poškodeného vozidla v servise, ale len v určitom časovom úseku spadajúcom do obdobia, kedy sa jeho vozidlo nachádzalo v oprave, čo bolo preukázané aj vykonaným dokazovaním, t.j. od 25.8.2023 do 22.09.2023, súd celú dobu nájmu náhradného vozidla považoval za účelnú. Navyše nebolo preukázané, že dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti predĺžil poškodený svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou, práve naopak poškodený náklady na nájom vozidla nenavyšoval, nakoľko ho ani nevyužíval po celú dobu zotrvania jeho vozidla v opravovni.

9. Žalovaný zároveň krátil poisťné plnenie titulom uplatnených nárokov za nájomné náhradného vozidla aj vo vzťahu k výške denného nájomného. V zmysle zmluvy bolo dohodnuté denné nájomné 50,- Eur vrátane DPH. Žalovaný vychádzal z vlastného výpočtu, v ktorom za primerané denné nájomné považoval sumu 45,- Eur s DPH čo vynásobil počtom dní nájmu (20), ktoré vyhodnotil ako účelné. Zo žalovaným priloženého cenníka spoločnosti AUTO ŽILINA vyplýva, že výška denného nájomného pri nájme v trvaní 16-20 dní je 33,- Eur s tým, že je potrebné zložiť vopred depozit a prístavenie zadarmo je iba v rámci Žilina (poškodený je zo C.). Z cenníka spoločnosti RAI vyplýva, že za vozidlo Škoda Scala je denné nájomné vo výške 27,- Eur za 11-17 dní nájmu, pričom sa vyžaduje zaplatiť depozit za vozidlo strednej triedy 350-1000,-Eur a poplatok za prístavenie a prevzatie vozidla, ktorý sa dojednáva individuálne.

10. Súd prvej inštancie predovšetkým konštatoval, že nie je povinnosťou poškodeného, aby v čase, keď sám ostal bez vlastného vozidla (bez vlastnej viny, konaním inej osoby) prácne vyhľadával ponuky rôznych spoločností, ktoré by mu zapožičali vozidlo po dobu opravy jeho poškodeného vozidla. Zároveň v prípade uvedených cien, na ktoré žalovaný poukazuje, sú ceny denného nájomného odvodené od viacerých premenných (trvania doby nájmu, uhradenia zálohy, poplatkov a pod.). Súd prvej inštancie mal za to, že práve poškodený je tým subjektom, ktorý bol poškodený na svojich právach a nemá žiadnu zákonnú či morálnu povinnosť hľadať pre poisťovňu najvhodnejšiu alternatívu pre zapožičanie náhradného vozidla. Súd prvej inštancie uviedol, že dôkazy predložené žalovaným nie sú spôsobilé preukázať primeranosť ceny nájmu 45,- Eur/deň. Takáto cena totiž prichádza do úvahy len pri dohode dlhodobého nájmu, pri 1 -3 dňovom nájme je cena nájmu 34-45 Eur/deň, pričom v danom prípade nebolo možné vopred dojednať dobu nájmu nebolo možné, keďže doba užívania náhradného vozidla je závislá od doby vykonania opravy a úhrady jej ceny, resp. doručenia krycieho listu. Nemožno od poškodeného spravodlivo žiadať, aby v čase uzatvárania zmluvy o prenájme náhradného vozidla (t.j. v čase, keď mu nie je vopred známa dĺžka opravy poškodeného vozidla) túto v záujme minimalizovania priemernej ceny nájmu na 1 deň dojednal vopred na dobu napr. 3 týždňov. Pokiaľ by k oprave a úhrade ceny opravy došlo napr. za 1 týždeň, ďalšie 2 týždne by už užíval poškodený náhradné vozidlo neúčelne a poisťovňa by nepochybne odmietla tieto neúčelné náklady poškodenému nahradiť. Aj túto námietku žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, keď ním predložené a namietané ponuky neboli čo sa podmienok týka (doba nájmu, povinnosť zaplatiť depozit a nájomné vopred, poplatok za

pristavenie vozidla) a miesta sídla autopožičovní (Žilina) obdobné a porovnateľné ako dojednané podľa Zmluvy o prenájme vozidla (nájom do ukončenia opravy, bez povinnosti zaplatiť depozit a nájomné, sídlo Sučany), nebolo možné ustáliť, či uvádzaná cena je konečná a nebola ani preukázaná dostupnosť týchto motorových vozidiel v čase jej uzavretia. Súd prvej inštancie v konaní nemal preukázané, že by náhradné vozidlo nezodpovedalo poškodenému vozidlu, teda prevyšovalo by triedu vozidla, výška nájmu by bola neprimeraná nájmu obdobného vozidla.

11. Vo veci nároku na úroky z omeškania, okresný súd poukázal na to, že pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje výlučne následky nesplnenia nepeňažnej povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný neopodstatnene neposkytol poistné plnenie v uplatnenej výške a svojvoľne a bez relevantných dôvodov posúdil nižšie plnenie. Keďže žalovaný svojvoľne poskytol nižšiu sumu - poníženu o 549,77 Eur (t. j. o žalovanú istinu), a to bez relevantných dôvodov, bez riadneho a opodstatneného odôvodnenia, bez faktického základu, nemožno posúdiť začiatok omeškania neskôr než nasledujúcim dňom po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej na poskytnutie plnenia. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, teda podľa zásady úspešnosti žalobcu v konaní. Nakoľko súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, žalobcovi ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalovaný má celkovo za to, že napadnutý rozsudok súdu v časti týkajúcej sa posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vykazuje znaky závažnej meritórnej hmotnoprávnej svojvoľe, a to vo vzťahu k výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj vo vzťahu k výkladu § 580 Občianskeho zákonníka. Zo strany súdu došlo teda aj k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, čím je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný v rámci svojho odvolania uviedol, že súd si podľa jeho názoru istým spôsobom protirečí keď na jednej strane tvrdí, že postupovaná pohľadávka poškodeného mala byť existujúca, vyjadrená určito a bez pochybností identifikovateľná, no na strane druhej súd v odôvodnení jeho rozsudku taktiež uvádza, že podľa zmluvy o postúpení pohľadávky môže byť postúpená aj podmiennečne existujúca budúca pohľadávka, pričom podľa súdu charakter budúcej pohľadávky môže mať aj nárok na náhradu škody (bod 25. či bod 28. odôvodnenia rozsudku súdu). Žalovanej sa tak javilo, že odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu je v tomto ohľade istým spôsobom aj zmätočné a protirečivé, nakoľko z argumentácie súdu teda podľa žalovanej nie je celkom zrejmé či podľa súdu mala byť postupovaná už existujúca pohľadávka poškodeného voči žalovanej, alebo mala byť postupovaná akási podmiennečne existujúca budúca pohľadávka poškodeného. Žalovaný v tejto súvislosti ďalej uviedol, že v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 neboli naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, za splnenia ktorých mohlo poškodenému voči žalovanému ako poisťovateľovi vzniknúť právo na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1449,77 EUR, ktoré by bol býval poškodený oprávnený postúpiť na iný subjekt. Žalovaný navyše taktiež podotýka, že súd sa s touto argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 neboli naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP na vznik práva poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 449,77 EUR, prakticky vôbec nevysporiadal. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2023, spis. zn. 7Cdo/52/2022. Žalovaný má teda konkrétne za to, že mohlo v danom prípade poškodenému voči žalovanému ako poisťovateľovi pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 vzniknúť zákonné právo na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 449,77 EUR za kumulatívneho splnenia zákonných podmienok. V danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 nebola splnená ani len úplne prvotná a základná podmienka, ktorou je vznik škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 449,77 EUR (t. j. vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom

náhradného vozidla vo výške 1 449,77 EUR voči poistenému škodcovi), s poukazom na rozhodnutia R 55/1971 a R 28/2007. Žalovaný ma preto za to, že súd sa jeho právny posúdením uvedeným v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého mala poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda už len samotným vystavením faktúry za prenájom (t. j. len samotným zvýšením pasív poškodeného), absolútne svojvoľným a neodôvodneným spôsobom odchytil od dlhodobu ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poškodený tak fakticky pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 mal len voči žalobcovi nesplnený záväzok na úhradu nájomného za prenájom náhradného vozidla z titulu nájomného záväzkového vzťahu existujúceho medzi nimi. Akýkoľvek nárok na náhradu škody nemôže mať nikdy charakter budúcej pohľadávky, resp. (akýkoľvek) nárok na náhradu škody nemôže byť nikdy postupovaný ako budúca pohľadávka (rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 11Co/92/2018 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008). Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 teda možno považovať za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemohol nikdy vyvolať žiadne právne účinky.

13. Žalovaný v súvislosti s nevyhnutnou dobou prenájomu náhradného vozidla poškodeným uvádza, že žalovaný počas konania rozporoval celkovú dĺžku opravy (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku nevyhnutnej doby prenájomu náhradného vozidla) a to s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z faktúry za opravu, ako aj s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 16.10.2023. Žalobca do konania nedoložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by bol býval preukázal, že oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca nevyhnutná doba prenájomu náhradného vozidla) mala trvať v rozsahu nad žalovaným uznaných 20 dní. Súd sa ani vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaného, v zmysle ktorých v konaní žalobcom nebolo žiadnym spôsobom tvrdené ani preukázané, prečo poškodený potreboval náhradné vozidlo práve v období od 25.08.2023 do 22.09.2023, ale náhradné vozidlo nepotreboval mesiac po odovzdaní poškodeného vozidla do servisu (t. j. v období od 25.07.2023 do 25.08.2023), ako ani v období od 23.09.2023 do dňa 10.10.2023. Pritom podľa názoru žalovaného samotná skutočnosť, že žalobca počas konania ani len žiadnym spôsobom bližšie nevysvetlil, prečo poškodený potreboval náhradné vozidlo práve v období od 25.08.2023 do 22.09.2023 (pričom v období od 25.07.2023 do 25.08.2023 ako ani v období od 23.09.2023 do dňa 10.10.2023 náhradné vozidlo nepotreboval) spochybňujú vôbec samotnú dôvodnosť a nevyhnutnosť prenájomu náhradného vozidla poškodeným v dĺžke 29 dní. Súd čo sa týka posúdenia nevyhnutnej dĺžky prenájomu náhradného vozidla dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj vec nesprávne právne posúdil.

14. Pokiaľ ide o posúdenie primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla zo strany súdu, má žalovaný za to, že jednotlivé dôkazy týkajúce sa primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla neboli zo strany súdu vykonávané a hodnotené v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 191 CSP, ako ani v súlade so základnými zásadami ktorými sa spravuje civilné sporové konanie. Posúdenie primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla zo strany súdu sa preto žalovanému taktiež javí ako svojvoľné a arbitrárne. Žalovaný nesúhlasí so záverom súdu, podľa ktorého nepreukázal, že denná sadzba vo výške 50,00 EUR pôvodne dojednaná v Zmluve o prenájme vozidla č. 511/214 zo dňa 25.08.2023 bola vzhľadom na daný typ vozidla neprimeraná. Z cenníkov jednotlivých autopožičovní (poskytujúcich prenájom 11 náhradných vozidiel aj v okrese Žilina) doložených žalovaným k jeho odporu totiž vyplýva, že pri dĺžke nájmu 20 dní (uznanej žalovaným) sa denná sadzba za prenájom náhradného vozidla daného typu pohybovala v rozpätí od 27,00 EUR - 41,00 EUR. Pokiaľ súd ďalej v bode 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že autopožičovne AUTO ŽILINA či RAI taktiež požadujú zloženie depozitu, tak táto skutočnosť je z hľadiska posúdenia primeranosti dennej sadzby prenájomu náhradného vozidla pri dĺžke nájmu 20 dní úplne irelevantná, nakoľko účelom doloženia daných cenníkov žalovaným bolo preukázať neprimeranosť dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla daného typu pri celkovej dĺžke nájmu 20 dní. Ohľadne tejto spornej skutočnosti došlo taktiež k presunu dôkazného bremena na žalobcu aby riadne zdokladoval, že denná sadzba vo výške 50,00 EUR za prenájom náhradného vozidla daného typu pri celkovej dĺžke nájmu 20 dní bola primeraná. Žalobca však do konania nedoložil žiadny relevantný dôkaz ktorým by bol býval preukázal, že denná sadzba vo výške 50,00 EUR za prenájom náhradného vozidla daného typu pri celkovej dĺžke nájmu 20 dní bola primeraná. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu v celom rozsahu zamietol.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Súčasne podotkol, že aj naďalej zotrúva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu poukázal na

rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019. Na základe uzavretej zmluvy o prenájme náhradného vozidla poškodený splnomocnil žalobcu na zastupovanie poškodeného pri uplatňovaní nároku na náhradu škody, teda žalobca v ten istý deň ako uplatnil vzniknutý nárok za poškodeného, t.j. nájomcu, aj uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Postúpením pohľadávky z poškodeného na žalobcu, prešli na žalobcu práva a povinnosti poškodeného, teda aj právo domáhať sa nároku na náhradu škody. K úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania, čo predstavuje jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. jeden zo spôsobov úhrady peňažnej pohľadávky. Takýmto spôsobom bol preukázaný vznik a existencia škody na strane poškodeného subjektu, keď zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že sa vzájomné nároky žalobcu a poškodeného, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, navzájom započítavajú. Takýmto započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávke na poistné plnenie. Vo svojom odvolaní poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43Cob/81/2019 zo dňa 19. septembra 2019, kde súd konštatuje, že žiadna zákonná úprava nebráni tomu, aby poškodený svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, spočívajúci vo výške odplaty za užívanie náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla, postúpil žalobcovi, ktorý je zároveň prenajímateľom tohto vozidla. K otázke posúdenia primeranosti celkovej doby prenájmu náhradného vozidla uviedol, že žalovaný do konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybníť dĺžku pobytu poškodeného vozidla v servise za účelom opravy, ako ani dôkaz, ktorý by preukázal, že servis mohol opravu vykonať v žalovaným deklarovovaných 20 dňoch. Za takejto dôkaznej situácie súd teda podľa žalobcu ani nemohol na základe vykonaných dôkazov dospieť k iným skutkovým zisteniam ako k tým, ku ktorým dospel. Rovnako tak je správne právne posúdenie súdu, že za účelnú dobu nájmu je potrebné považovať moment od prijatia vozidla do servisu až do jeho vydania, uvedené právne posúdenie má totiž oporu v náleze Ústavného súdu III. ÚS 602/2022, na ktorý súd pri svojom rozhodovaní poukázal. K námietkam žalovaného ohľadom výšky dennej sadzby nájmu náhradného vozidla a jeho poukazu na internetové cenníky uviedol, že nie je možné spravodlivo požadovať, aby si poškodený v danej situácii robil prieskum trhu. Žalovaný za účelom preukázania neprimeranosti dennej sadzby nájmu súdu predložil iba neúplné cenníky internetových autopožičovní, ktoré nemožno považovať za hodnoverný dôkaz. Okrem iného, žalovaný nepreukázal dostupnosť ponúkaných vozidiel v danom mieste a čase, prípadne podmienky prenájmu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/204/2019 zo dňa 20.02.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/58/2021 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/105/2024.

16. Žalobca v odvolacej replike zopakoval podstatu skutkovej a právnej argumentácie obsiahnutej v odvolaní. Zastáva názor, že sa súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dopustil závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle a to najmä vo vzťahu k výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj vo vzťahu k výkladu § 580 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa preto jeho odvolaním domáha aj ochrany jeho základných práv a ochrany zákonnosti ako takej. Žalobca si nesprávne (resp. účelovo) zamieňa postúpenie pohľadávky s akousi univerzálnou sukcesiou, na základe ktorej by mal žalobca vstúpiť do všetkých práv a povinností poškodeného. Právne povinnosti vo všeobecnosti ani nemôžu byť predmetom postúpenia (napr. povinnosť poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP preukázať uplatnený nárok), nakoľko predmetom postúpenia podľa § 524 môže byť vo všeobecnosti len právo na plnenie (pohľadávka). Poškodenému mohlo vzniknúť voči žalovanému ako poisťovateľovi právo na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1449,77 EUR (ktoré by bol následne poškodený oprávnený platne postúpiť na iný subjekt) až vtedy, keby poškodený u žalovaného úspešne uplatnil a preukázal, že mu vznikol voči poistenému škodcovi nárok na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1 449,77 EUR. Žalovaný má za to, že zákonodarca v § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP výslovne zakotvil, že poisťovateľovi vzniká povinnosť nahradiť poškodenému za jeho poisteného škodcu len tie nároky na náhradu škody, ktoré si poškodený u poisťovateľa úspešne uplatnil a preukázal. Argumentácia žalobcu o tom, že už od času poistnej udalosti mal medzi poškodeným a žalovaným ako poisťovateľom vzniknúť záväzkový vzťah na náhradu škody vyplývajúci zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, je preto nielen v rozpore so zákonnou právnou úpravou, ale aj v rozpore so závermi vyplývajúcimi z citovaného uznesenia najvyššieho súdu zo dňa 28.02.2023, sp.zn. 7Cdo/52/2022. V danom prípade mala mať postupovaná pohľadávka charakter budúcej pohľadávky, čo však vzhľadom

na charakter uplatneného nároku (t. j. nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla) nie je možné a takýto právny konštrukt akým je zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023, je preto podľa žalovaného v zjavnom rozpore s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka samotného merita veci, t. j. posúdenia nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla a primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla, tak tu v plnej miere zotrval na jeho predchádzajúcej argumentácii počas konania pred súdom prvej inštancie, ako aj na jeho argumentácii uvedenej v odvolaní.

17. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že zotráva na všetkých doterajších vyjadreniach ako aj na argumentácii v nich obsiahnutých. Akékoľvek tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný alebo že pohľadávky neboli spôsobilé na započítanie rozporuje, a to najmä s ohľadom na bohatú rozhodovaciu prax okresných, či krajských súdov, ktoré sú pri svojom rozhodovaní v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako aj v otázke spôsobilosti pohľadávok na započítanie, konzistentné. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/28/2019 zo dňa 01.08.2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/81/2019 zo dňa 19. septembra 2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019 – 124 zo dňa 13.06.2019, pričom podľa jeho názoru sa súd nedopustil hmotnoprávnej svojvôle vo vzťahu k výkladu § 442 ods. 1 OZ ako ani vo vzťahu k výkladu § 580 OZ. Samotná skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s právnymi závermi súdu ešte neznamená, že súd sa dopustil svojvôle. Záverom uviedol, že všetky námietky žalovaného uvedené v predloženej odvolaní a odvolacej replike považuje za neopodstatnené.

18. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

19. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaniami napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto na obsah odôvodnenia obsiahnutého v rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

20. Žalobca ani žalovaný v odvolacom konaní nevzniesli žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nebol vysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len nehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp.zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

21. Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17. marca 2016). V danom prípade okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré precízne vysvetlil. Z pohľadu logiky argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a jeho arbitrárnosti preto nemohla obstať, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

22. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalovaný konkrétne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, že aktívna legitímácia žalobcu je v tomto prípade daná.

23. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Aktívna legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takého plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený ako postupca na žalobcu ako postupníka postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22.09.2023 za odplatu svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.499,77 eur z titulu poistného plnenia, ktorá odplata zodpovedá sume 1.499,77 eur z titulu faktúry č. 230553. V zmysle zmluvy sa vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo), podpisom zmluvy započítali, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Započítanie pohľadávok sa považuje za legálny spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie. Komplikovaný spôsob prevodu hotovosti z poškodeného na žalobcu a následne zo žalobcu na poškodeného je možné v zmysle platnej právnej úpravy nahradiť úkonom započítania. Odvolací súd je názoru, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi nájomné v hotovosti, alebo sa zrealizuje vzájomným zápočtom, najmä za predpokladu, kedy žiadne z ustanovení zákona nebráni postupcovi postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti v prípade, ak je dostatočne určito vymedzená. Je preto dokonca irelevantné, či v čase postúpenia pohľadávky bola uhradená faktúra za prenájom vozidla. Opačný výklad by bolo možné považovať za ústavné nekonformný, nakoľko je zjavné, že spojenie dvoch právne perfektných úkonov neodporuje a nemá ani za cieľ obchádzať zákon. Dlížnikom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

24. V danej spojitosti odvolací súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Žiline vo veci sp.zn. 10Co/7/2021, s ktorým sa plne stotožňuje a podľa ktorého, cit.: „Žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 14.8.2018 (č.l. 10 spisu) „rozfázovať“ a následne rozborom (aj to pomerne účelovým) jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva, čo je zrejme i z výslovných vyjadrení jej strán, však tvorí jeden celok upravujúci ich navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti. Nepochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci tejto jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viaceré relatívne samostatných zmlúv. Krajský

súd konštatuje, že v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu (v danom momente) 1.127,50 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktačných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejmé, že aktívna legitímácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná“.

25. Odvolací súd záverom uvádza, že tým, že si strany započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka. V dôsledku dohody o započítaní vzájomných pohľadávok sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Súd zdôrazňuje, že postúpená pohľadávka môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2017). V posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo zákon nevylučuje. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Žalobca tak platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností poškodeného, čím je v konaní daná jeho aktívna legitímácia. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Zmluva o postúpení pohľadávky tak nie je v rozpore s ust. § 4 ods. 2 a § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., nejde ani o obchádzanie zákona, ako namietal žalovaný. Žalobca sa tak stal aktívne vecne legitimovanou osobou na uplatňovanie nároku na náhradu škody.

26. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu náhradného vozidla odvolací súd uvádza, že táto problematika je bližšie upravená Nálezom Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.2.2023, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Ústavný súd na podporu svojich záverov v danej veci v bode 23. nálezu uviedol: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolnosti jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.“

27. Dôkazné bremeno preukázania žalovaným tvrdenej neúčelnosti nájomného v rozsahu vyplývajúcom zo žalobcom predložených dôkazov bolo na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neuniesol a jeho procesná obrana uvedenej časti zostala iba v rovine tvrdenia, bez prepojenia na konkrétne dôkazy vyplývajúce z jeho vlastnej dôkaznej iniciatívy. K tvrdeniam žalovaného o neprimeranej dĺžke opravy poškodeného vozidla odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že bližšie nekonkretizovaný a ničím nepodložený vlastný odhad žalovaného nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd má za to, že žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, toto v konaní neuniesol vo vzťahu k nim svojvoľne krátenej dĺžke doby nájmu. Je nesporné, že pri každej oprave automobilu sú určité špecifiká, prinajmenšom nie je možné žiadať od autoservisu, aby mal k dispozícii na sklade náhradné diely na všetky motorové vozidlá, ktoré má opravovať a nemožno paušálne a všeobecne podľa typu vozidla a zaznamenaného poškodenia určiť dĺžku opravy vozidla,

ktorá by bola primeraná. Je potrebné vziať do úvahy a to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prisľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru došiel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 25.7.2023 do 10.10.2023. Vzhľadom k tomu, že poškodený si prenajal náhradné vozidlo nie počas celej uvedenej doby zotrvania svojho poškodeného vozidla v servise, ale len v určitom časovom úseku spadajúcom do obdobia, kedy sa jeho vozidlo nachádzalo v oprave, čo bolo preukázané aj vykonaným dokazovaním, t.j. od 25.8.2023 do 22.09.2023, súd celú dobu nájmu náhradného vozidla považoval za účelnú. Navyše nebolo preukázané, že dobu nájmu úmyselne alebo z neobstaranosti predĺžil poškodený svojim úmyselným konaním alebo neobstaranosťou, práve naopak poškodený náklady na nájom vozidla nenavýšoval, nakoľko ho ani nevyužíval po celú dobu zotrvania jeho vozidla v opravovni.

28. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vyplynulo, že motorové vozidlo poškodeného bolo v servise od 25.08.2023 do 22.09.2023. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a škodou bola prerušená, a preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady – nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. V rámci účelnosti nájmu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že dobu nájmu počas opravy poškodeného motorového vozidla žalobca predloženými a okresným súdom vykonanými dôkazmi preukázal ako účelnú a nevyhnutnú, ktorá zodpovedala druhu opravy. Ak túto dĺžku doby opravy, počas ktorej bol zabezpečený nájom náhradného motorového vozidla, chcel žalovaný spochybníť, t.j., že k rozsahu poškodenia motorového vozidla poisťnou udalosťou a rozsahu vykonávanej opravy táto mala trvať kratšie, a tým následne kratšie aj doba nájmu, čo malo dopadnúť aj na výšku nároku žalobcu, tak bol to žalovaný, ktorý bol povinný tieto tvrdenia a námietky v konaní pred súdom prvej inštancie preukázať.

29. Odvolací súd ďalej rovnako ako nedôvodné vyhodnotil námietky žalovaného k výške dennej sadzby nájmu za náhradné vozidlo. Prioritne odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom žalobcu, že neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť stanovená poškodenému, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil preukázateľne výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú tak, aby čo možno v najväčšej miere vyhovel poisťovní škodcu. Jednalo by sa o neprimerané zaťažovanie poškodeného, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Žalovaný si v danom prípade dennú sadzbu upravil zo sumy 50 Eur na sumu 45 Eur s DPH/deň. Ak teda žalovaný namieta výšku a dôvodnosť žalobcom uplatnenej sadzby, je na ňom, aby poskytol súdu hodnoverné dôkazy, ktorými by podložil tieto svoje závery. To sa však v danom prípade nestalo, keďže žalovaný nepreukázal, že by fakturovaná sadzba za deň nájmu vo výške 50 eur s DPH bola v danom mieste a čase neprimerane vysoká. Žalovaný v čase šetrenia poisťnej udalosti nevykonával relevantný prieskum trhu na základe ktorého by mohol tvrdiť, že sadzba účtovaná žalobcom je značne nadhodnotená. Za takýto prieskum trhu nemožno považovať žalovaným „ad hoc“ predložené neúplné internetové cenníky, z ktorých nevyplýva presná suma, ktorú by poškodený prenajímateľovi nakoniec zaplatil.

30. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dôkazy predložené žalovaným nie sú spôsobilé preukázať primeranosť ceny nájmu 45,- Eur/deň. Takáto cena totiž prichádza do úvahy len pri dohode dlhodobého nájmu, pri 1 -3 dňovom nájme je cena nájmu 34-45 Eur/deň, pričom v danom prípade nebolo možné vopred dojednať dobu nájmu, keďže doba užívania náhradného vozidla je závislá od doby vykonania opravy a úhrady jej ceny, resp. doručenia krycieho listu. Nemožno od poškodeného spravodlivo žiadať, aby v čase uzatvárania zmluvy o prenájme náhradného vozidla (t.j. v čase, keď mu nie je vopred známa dĺžka opravy poškodeného vozidla) túto v záujme minimalizovania

priemernej ceny nájmu na 1 deň dojednal vopred na dobu napr. 3 týždňov. Pokiaľ by k oprave a úhrade ceny opravy došlo napr. za 1 týždeň, ďalšie 2 týždne by už užíval poškodený náhradné vozidlo neúčelne a poisťovňa by nepochybne odmietla tieto neúčelné náklady poškodenému nahradiť. Žalovaným predložené a namietané ponuky neboli čo sa podmienok týka (doba nájmu, povinnosť zaplatiť depozit a nájomné vopred, poplatok za pristavenie vozidla) a miesta sídla autopožičovní (Žilina) obdobné a porovnateľné ako dojednané podľa Zmluvy o prenájme vozidla (nájom do ukončenia opravy, bez povinnosti zaplatiť depozit a nájomné, sídlo Sučany), nebolo možné ustáliť, či uvádzaná cena je konečná a nebola ani preukázaná dostupnosť týchto motorových vozidiel v čase jej uzavretia. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by náhradné vozidlo nezodpovedalo poškodenému vozidlu, teda prevyšovalo by triedu vozidla a výška nájmu by bola neprimeraná nájmu obdobného vozidla.

31. Nad rámec potrebného odôvodnenia, odvolací súd uvádza, že jeho závery nachádzajú

v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve, ako je prezumované v § 151 Občianskeho zákonníka. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu, a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v sporoch tohto typu snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poisťovej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktáčného procesu s určitým obsahom.

32. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/ vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktáčného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplataenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak ako to bolo aj v prejednávanej príhode). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému

jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodíť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisu škodu uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti) oprávnený či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

33. Na základe vyššie uvedeného vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalobcu ako neopodstatnené, a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd príhliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)